

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci **žalobkyně: N. T. K. C.**, zastoupené Mgr. Darinou Kučerovou, advokátem se sídlem Děčín 2, Sofijská 890/31, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí ze dne 31. 5. 2002, č. j. OAM-10305/VL-16-C10-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 15. 12. 2003, č. j. 15 Az 174/2003-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2002, č. j. OAM-10305/VL-16-C10-2001, neudělil žalovaný žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně žalovaný rozhodl tak, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně uvedla, že ve Vietnamu se lidé mají špatně, sama nemá žádné blízké příbuzné; život je velmi obtížný.

V doplnění žaloby ze dne 25. 8. 2003 dodala, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině a pro zastávání politických názorů. Ve správním řízení byla vyslechnuta pouze jednou, žalovaný porušil § 33 odst. 2 správního řádu, když jí nebyla dána možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladu, a dále § 32 odst. 1 správního řádu, když nepřesně a neúplně zjistil skutečný stav věci.

Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu zamítl rozsudkem ze dne 15. 12. 2003. V řízení před správním orgánem neshledal krajský soud vady vytýkané žalobkyní ani jiné vady,

pro které by měl napadené rozhodnutí zrušit; v odůvodnění rozsudku se rovněž ztotožnil se žalovaným v tom, že důvody uplatněné žalobkyní nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně opustila vlast z ekonomických důvodů; ve Vietnamu pracovala na poli, jiné lépe placené zaměstnání nehledala. Poté, co se dozvěděla, že v ČR nalezne práci a vydělá si hodně peněz, rozhodla se z Vietnamu odjet a požádala o azyl v ČR. Správní orgán po provedeném řízení usoudil, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a krajský soud mu dal po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů svým rozsudkem za pravdu, když neshledal ani namítané procesní vady.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to na vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Konkrétně uvedla, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil především její osobní situaci a okolnosti, které uváděla již při pohovoru. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Stěžovatelka dovozovala vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech; zejména správní orgán nedostatečně posoudil její osobní situaci a okolnosti, které uváděla již při pohovoru. Nejvyšší správní soud se však s touto výtkou neztotožnil.

Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

V žádosti o udělení azylu žalobkyně jako důvod, pro který žádá o udělení azylu označila ekonomické potíže, které měla ve Vietnamu. Neměla se na koho obrátit, proto musela opustit vlast, aby našla lepší život.

Při pohovoru dle § 23 zákona o azylu uvedla, že její rodiče zemřeli ve válce v roce 1972. Nechodila do žádného zaměstnání, pracovala s rodinou strýce na poli, zabývala se tudíž zemědělstvím. Po smrti strýce v roce 1979 vykonávala zemědělské práce i pro cizí lidi. Za práci dostávala málo peněz, když byla nemocná, měla potíže se svým uživením. Jiné lépe placené zaměstnání nehledala, nesplnila by požadavky zaměstnavatelů na odbornou kvalifikaci a vyšší vzdělání. Žádné jiné potíže než ekonomické neměla. Ve Vietnamu nikdy neměla problémy se státními orgány, aktivního politického života se neúčastnila.

Zpráva MZV USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2001, ze dne 4. 3. 2002, poukázala mimo jiné na to, že chudobou je postiženo asi 30% venkovského obyvatelstva.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že skutkový stav žalovaný na základě jím shromážděných podkladů stanovil tak, že důvodem stěžovatelčiny žádosti o udělení azylu byla její snaha vyřešit vlastní ekonomické potíže v zemi původu vyvolané nezaměstnaností; výdělky ze sezónní zemědělské činnosti jí nestačily na obživu. Jiné zaměstnání nesháněla, protože neměla potřebné vzdělání a kvalifikaci.

Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný při svém rozhodování vycházel především ze stěžovatelčiny žádosti o udělení azylu a z jejích sdělení poskytnutých během pohovoru podle § 23 zákona o azylu. Stěžovatelka při tomto pohovoru odpovídala na přesné otázky konkrétně se vztahující k její životní situaci a mohla se i samostatně vyjádřit k důvodům své žádosti o udělení azylu. Situaci žalobkyně žalovaný též posoudil na pozadí informací o politické a ekonomické situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, zejména pak ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2000, z února 2001, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2001, ze dne 4. 3. 2002.

Ve shodě s rozhodnutím krajského soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze správního spisu jasně vyplývá, že žalovaný provedl v řízení úplné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly řádně a logicky zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování o tom, zda jsou zde důvody pro udělení azylu dle § 12, § 13 odst. 1 a odst. 2 a § 14 zákona o azylu vycházel. Ze spisového materiálu bylo rovněž zjištěno, že stěžovatelka nebyla nikterak krácena na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění.

Podklady pro skutkový závěr učiněný žalovaným, obsažené ve správním spisu jsou pro účely rozhodování o udělení azylu zcela dostačující, skutková podstata ze spisu jednoznačně vyplývá a je konzistentní i s tvrzeními žalobkyně učiněnými v průběhu správního řízení. Lze jen podotknout, že ani v kasační stížnosti stěžovatelka konkrétněji nespecifikovala, ke kterým okolnostem vztahujícím se k její osobní situaci, které uváděla již při pohovoru, žalovaný nepřihlédl. Není tak zřejmé, v čem spatřovala zanedbání procesní povinnosti ze strany žalovaného.

Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny stěžovatelčiny námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu